Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Kriisiin valmistautuminen

Haettu 17.8.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/20080809150142664
Alkuperäinen teksti Preparing for Crisis käännetty Do or die lehden numerosta 10.

fi.theanarchistlibrary.org

Kriisiin valmistautuminen

Anonyymi

Meidän on pystyttävä puolustamaan itseämme, selviytymään hengissä, ja käyttämään hyödyksemme yhteiskunnan kriisejä, myös kapitalistien yrityksiä tuhota meidät. Nyky-yhteiskunnan jakautunut ja teollinen luonne on jo varmistanut huomispäivän epävakauden.

> ”Vakauteen tottuneiden brittien on vaikea kuvitella, että syntyisi sellaisia häiriöitä joita poliisi ei pystyisi hoitamaan, mutta jo nyt on viitteitä siitä että sellainen tilanne saattaisi syntyä, ja vieläpä ilmeisesti ennennäkemättömän yltäkylläisyyden aikana…”

> ”Jos syntyisi todellista ja vakavaa tyytymättömyyttä, joka voisi johtua esimerkiksi elintason merkittävästä laskusta, niin kaikki ne, joiden protestit hajaantuvat nyt moniin eri asioihin, saattaisivat keskittää ponnistuksensa ja tuottaa tilanteen jota poliisin voimat eivät enää riittäisi selvittämään. Jos näin kävisi, tarvittaisi armeijaa palauttamaan tilanne nopeasti. Tässä kriittisessä vaiheessa saattaisi haparoinnilla olla vakavia

seurauksia, jopa niin pahoja että usko koko hallitusjärjestelmään saattaisi horjua.”

- Kenraali Sir Frank Kitson, UK:n Maavoimien entinen ylikomentaja

  ”Kuvittele ettei hanasta tulis vettä juotavaa.

  Kemikaalit sun tiskialtaalle tulevat putket saastuttaa.

  Mieti jos marketit sulkee ovensa,

  ja tankit tulvii kaduille poikkeustilassa.

  Oisitko valmis sisällissotaan?”

- dead prez.

Vakauden myytti

Myytin mukaan, vaikka saatamme nähdä TV:stä kriisejä muissa maissa, niin Länsi-Eurooppa on ikuisesti vakaa. Tämä on meidän sukupolvemme käsitys; muut elossa olevat sukupolvet eivät ole yhtä historiattomia – ovathan he eläneet historian läpi.

Isovanhempamme kokivat toisen maailmansodan kaikkine kauhuineen ja Euroopan jakautumisen kylmässä sodassa. Monet vanhemmistamme olivat teinejä Espanjan ja Portugalin fasistihallintojen kaatuessa 70-luvulla, CIA:n tukeman sotilasvallankaappauksen noustessa ja kaatuessa Kreikassa, Ranskan toukokuun 1968 kapinan ja Italian 70-luvun vakavien sosiaalisten konfliktien aikaan, vain joitain Länsi-Euroopan viimeisimpiä kriisejä mainitakseni. Puhumattakaan radikaalien vangitsemisesta, sotilaista kaduilla liki 30 vuoden ajan, pommi-iskuista ja sissisodasta Pohjois-Irlannissa.

Niiden, jotka ajattelevat ’ettei sellaista voi tapahtua täällä’, on hyvä muistaa, että Britannia oli vuosina 1968-75 vaarallisen lähellä sotilasvallankaappausta, jonka takana olivat johtavat teollisuuspiirit, korkea-arvoiset armeijan upseerit ja salaisten palvelujen jäsenet.[1]

[1] 1970-luvun kriisi ja Työväenpuolueen hallitusten sarjaa seurannut salainen valtion epävakauttaminen on harvoin mainittu mutta äärimmäisen tärkeä osa

Sosiaaliset kriisit ovat säännöllisiä ilmiöitä luokkasodankäyntiin perustuvissa yhteiskunnissa.

Elävä maa kriisissä

Tuntemamme kriisit näyttävät luultavasti varsin vähäpätöisiltä verrattuna siihen mitä on tulossa. Ilmastonmuutos ja biologinen romahdus aikaansaavat jo nyt vakavia kriisejä, joissa kuolee satoja tuhansia, eikä kyyti ole vielä edes alkanut. Ekologisen epävakauden ääri-ilmiöt näkyvät parhaiten ekologisilla äärialueilla – tropiikissa ja napa-alueilla. Kehittyvä globaali kriisi tavoittaa kuitenkin ennen pitkää myös meidät lauhkealla vyöhykkeellä. Hommat menevät aika vitun oudoiksi. Siitä ei ole mitään ulospääsyä; eilispäivän teollisuuden ekologiset vaikutukset ovat jo varmistaneet huomispäivän ekologisen epävakauden.

Britannian lähihistoriaa: ”Merkittävä osa Britannian Salaista valtiota ja sen liittolaisia Konservatiivipuolueessa, liike-elämässä ja mediassa uskoivat, tai pitivät hyödyllisenä teeskennellä uskovansa – eroa on vaikea tehdä – että Britannian demokratiaa, valtiota ja jopa itse kapitalistista järjestelmää uhkasi elpynyt vasemmisto, jonka kärkenä oli ammattiyhdistysliike ja jota Britannian Kommunistipuolue manipuloi Moskovan ohjeistuksen mukaan…” – Lobster Magazine No. 34, s.32. Muodostettiin tiedustelupalvelun ja sotilashenkilöstön johtamia radikaaleja oikeistolaisia kaarteja. Sanomalehdissä keskusteltiin avoimesti siitä, millaisissa olosuhteissa armeija voisi tehdä intervention Britanniassa, samalla kun MI5 järjesti mustaa propagandaa Työväenpuolueen hallitusta ja ay-liikkeen johtoa vastaan. Armeijan ja poliisin yhteisoperaatioita toteutettiin Heathrown lentokentällä ilman hallituksen hyväksyntää. Edistettiin suunnitelmia vaaleilla valitsemattoman ’Kansallisen yhtenäisyyden’ hallituksen virkaan asettamiseksi, jota johtaisi Lord Mountbatten. Tämä ei ole mitään perusteetonta salaliittoteoriaa, vaan paljastettiin ensi kerran erään Daily Mirrorin entisen toimitusjohtajan omaelämäkerrassa, joka itse asiassa osallistui tapaamiseen joidenkin salaliittolaisten ja pitkäaikaisen MI5-agentin kanssa. Samanlainen taktikointi jatkui armeijassa aina 70-luvun puoliväliin asti. On välttämätöntä ymmärtää 70-luvun kriisin parapoliittinen tausta, jotta voisi käsittää (Britannian) sodanjälkeisen konsensuksen kuoleman ja Thathcerin johtaman radikaalin oikeiston menestyksen. On hämmästyttävää miten lähellä reunaa Britannia todella oli! Ks. Paul Footin Who Framed Colin Wallace? (Macmillan, 1988) ja Stepehn Dorillin & Robin Ramsayn Smear: Wilson and the Secret State (Fourth Estate). Nämä ovat yhä parhaat ja tarkimmin aineistoiset kuvaukset Wilsonin salahankkeesta.

Jos ilmasto ja maan elämää ylläpitävät järjestelmät muuttuvat epävakaiksi, voidaan olla varmoja että niin käy myös yhteiskunnalle.

Megakone kriisissä

Taloudelliset kriisit, vaikka ovatkin yhteydessä luokkataistelusta ja ekologisesta epävakaudesta johtuviin kriiseihin, voivat luoda kaaosta yksinäänkin. 1900-luvun viiden viimeisen vuoden aikana taloudellisten kriisien aalto romutti kokonaisia kansantalouksia; Albania, Venäjä, Aasian tiikerit. Globalisoidussa järjestelmässä yhden kansantalouden romahdus saattaa luoda dominovaikutuksen. Näihin hauraisiin talouksiin sidottujen ihmisten eläintaso heikkenee. Monilla ei yksinkertaisesti ole varaa jatkaa entiseen malliin.

Indonesian kansannousu, joka syöksi Suharton vallasta, ja vuoden 1997 kapina Albaniassa[2] kertovat, mitä tapahtuu hallituksille kun niiden taloudet romahtavat. Tästä kertoo valitettavasti myös Natsien nousu lamavuosina.

Raskaiden taloudellisten toimenpiteiden ansiosta Länsi-Euroopan yhteiskunnat eivät kokeneet sitä epävakautumista, joka pyyhki viime vuosikymmenellä yli Itä-Aasian ja toisen maailman. Niiden taloudet ovat luonnostaan huterampia kuin kapitalististen ydinvaltioiden, mutta se ei tarkoita että kapitalismin ydinvaltiot olisivat 'koskemattomia'. Kuuntele tarkkaan – rytinä kuuluu ennen kuin vaikutukset alkavat tuntua.

Liha kriisissä

Industrialismin – sortavan järjestyksen vakiinnuttamiseksi kehittyneen yhteiskunnan – massaluonne massatuottaa sorrettujen

[2]Valtion tukeman pyramidijärjestelmän romahdettua suuri osa Albanian väestöstä jäi puutteeseen. Tämän johdosta 1997 "Albania koki yhden perusteellisimmista työväen vallankumouksista 1900-luvulla. Käytännössä koko armeija kapinoi, samalla kun työläiset muodostivat vallankumousneuvostoja ja ottivat haltuun 80% maasta… Albanian hallitus ei tukahduttanut Albanian vallankumousta, koska se ei enää ollut hallitus. Vallankumous tukahdutti Albanian valtion. Maailman sijoittajat alkoivat panikoida. Tarvittiin kymmenen maan armeijat murksaamaan Albanian vallankumous, ja sittenkin liippasi läheltä…" 'Kissing goodbye to their Koreas', Black Flag No. 213, s.22.

kaltaiset kapinat jäävät vain väliaikaisiksi, jos niiden takana ei ole aiempia kamppailuja ja sellaista vahvaa vastakulttuuria, joka pystyy paitsi levittämään tulevaisuudenvisiota, myös kokoamaan huomattavaa aseistettua luokkavoimaa.

Johtopäätös: Älä manaa verta

On paikallaan alleviivata tässä sitä, ettei meidän pitäisi odottaa innolla näitä mullistuksen hetkiä. Anarkismin historia pursuaa tarinoita yhteiskunnallisista kriiseistä jotka ovat johtaneet kapinoihin, jotka puolestaan ovat johtaneet vapaudenhenkisten ihmisten tuhoamiseen.

Kaikki vallanpitäjät ja -tavoittelijat ovat vihollisiamme, ja tästä syystä anarkisteilla on ollut tapana saada kaikki syyt niskaansa. Vaikka kriisistä voi syntyä sopukin, niin useammin sen lapsi on kauhu.

Jos kuitenkin käsittää, että kriisit ovat todennäköisiä meidän elinaikanamme, voi nähdä, että on oman etumme mukaista olla mukana sellaisessa vastakulttuurissa, jonka juuret ovat maassa ja joka pystyy kuitenkin toimimaan konfliktissa.

Radikaalit ryhmät ovat pohjimmiltaan jengejä (ks. Camatte!), ja tarvitset jengejä selvitäksesi ja elääksesi hyvin kriisien aikana.

Me kaikki voimme oppia toimeentulon taitoja ja opettaa ne edelleen lapsillemme. Ei-teollista lääkintää täytyy myös vahvistaa. Valmistautuessamme 'romahdukseen' me kehitämme myös omaa autonomiaamme ja luomme uudelleen yhteyden eläviin järjestelmiin. Harva asia on yhtä tyydyttävää kuin istua alas syömään ateriaa, jonka ovat kasvattaneet luonnon ja omien käsien yhdistetyt voimat. Luodaan uudelleen sukupolvien välinen yhteys maahan, nyt. Ja kuten Bradford sanoo, "Tehdään niin pian, ennenkuin meidät murskataan."

Vastavallankumous? – Ollapa niin onnekas (onnekas, onnekas, onnekas)

Tässä pätkässä olen puhunut siitä, miten meidän pitäisi valmistautua moniin erilaisiin kriiseihin. En ole maininnut vastavallankumousta, jota käsittelin laajasti osassa Task I: Growing Counter-Cultures. Monien mielestä voi vaikuttaa omituiselta, että olen erottanut toisistaan 'kriiseihin valmistautumisen' ja ' vastavallankumoukseen valmistautumisen' – joka ilman muuta on eräänlainen kriisi?

Vastaan, että tässä pätkässä olen puhunut siitä, miten olemassaoleva liikkeemme voi valmistautua tulevia todennäköisiä kriisejä odotellessaan. Vastavallankumouksen käsittely taas edellyttäisi estämisen arvoisen vallankumouksen olemassaoloa – laajamittaista luokkaliikehdintää. Olen väittänyt, että Länsi-Euroopassa vain merkittävä työväenluokan vastakulttuuri voisi vakavasti uhata eliittiä. Sellaista ei ole olemassa Britanniassa, ja on varsin epätodennäköistä, että sellaista syntyy lähiaikoina tai keskipitkällä aikavälillä – jos koskaan. Toisin sanoen valmisteluja vastavallankumouksen kukistamiseksi voisi tehdä ainoastaan liike, jota ei ole vielä olemassa, ennakoidessaan kriisejä joita ei ilman sen olemassaoloa todennäköisesti tule.

Kuten väitin aiemmin Task I:ssä, vain kapinahengen leviäminen armeijaan yhdessä kansan aseistautumisen kanssa voisi luoda mitään onnistumisen toivoa vastavallankumouksen kukistamisessa – sisällissodan voittamisessa. Väitin myös, että Ranskan kevään 1968

'persoonallisia' häiriöitä. Lisääntyvät muutokset fyysisessä ja mielenterveydessä saattavat näyttää vähäpätöisiltä aina siihen asti kunnes kynnys ylittyy. Tietyissä oloissa nämä persoonalliset häiriöt saattavat järjestää sivilisaatiota uuteen uskoon rankalla kädellä.[3]

Paimentavien lääkkeiden ja kuljetusjärjestelmien muuttaessa ihmiskuntaa yhä enemmän monokulttuurin kaltaiseksi, voimme olettaa että tulevaisuuden epidemiat korjaavat ennennäkemättömän sadon. Samaan aikaan jaettu yhteiskunta jatkaa jakojen luomista, ei vain ihmisten välille vaan ihmisten sisällä. Pinnalta kiiltävästä typerästä näytelmästään huolimatta sillä tavalla murtunut yhteiskunta on aina luhistumisen partaalla. Kuten aiemminkin, on vain ajan ja sattuman kysymys, kuinka kauan menee ennen kuin henkilökohtaisesta tulee mullistavalla tavalla poliittista.

Kriisi saa aikaan muutosta

Kaikista yllämainituista syistä johtuen on varsin todennäköistä, että brittiläistä yhteiskuntaa kohtaa vakava kriisi meidän elinaikanamme. Yksikään liike, joka ei ota huomioon tätä mahdollisuutta, tuskin selviää. Kriisit sisältävät luonnostaan valtavasti sekä vaaroja että mahdollisuuksia. Kriisit ovat äärimmäisyyden hetkiä, ja kun homma alkaa todella kusta, ihmiset etsivät äärimmäisiä ratkaisuja.

Sodasta, kaaoksesta ja romahduksesta syntyy usein yhtäkkisen kumouksen/kehityksen mahdollisuuden aikoja. Molempien maailmansotien jälkimainingeissa syntyi valtavia vallankumouksellisia aaltoja. Ensimmäinen maailmansota johti Venäjän vallankumoukseen sekä työläisten ja maalaisrahvaan kapinoihin eri puolilla Eurooppaa. Toinen maailmansota vahingoitti vakavasti maailmanval-

[3]Mustaa Surmaa seuranneet häpeämättömän mielipuoliset maailmanlopun kapinat ja maatyöläis-myönteinen yhteiskunnan uudelleenjärjestäminen ovat esimerkkejä menneiden sosiaalisten romahdusten positiivisista vaikutuksista, jotka ovat saaneet alkunsa henkilökohtaisista fyysisen ja mielenterveyden ongelmien massapurkauksista. Samaan mutta alakuloisempaan sävyyn voimme tarkastella Lännen nousua globaaliin valtaan, jonka mahdollisti suurelta osin länsimaisten tautien aiheuttamat joukkokuolemat alkuperäisväen keskuudessa.

takunnan sosiaalista rakennetta, avaten tien kapinoihin kaikkialla kolmannessa maailmassa. Vietnamin sodan kauhut puolestaan repivät halkeamia USA:n yhteiskuntaan.

Jos kriiseistä onkin usein syntynyt kapinoita, niin kriisit eivät välttämättä ole hedelmällistä maaperää harmoniselle yhteiskunnalliselle kumoukselle tai kehitykselle. Vaikka ihmiset etsivätkin äärimmäisiä ratkaisuja, ei heillä ole mitään 'ennaltamäärättyjä' syitä kääntyä ennemmin anarkististen kuin autoritaaristen ajatusten puoleen. Itse asiassa vapaudelliset taipumukset ihmisissä ovat todennäköisesti vakavasti heikentyneet, kun heillä on edessään teollisen yhteiskunnan kompleksisuuden sekasotku, vieraantuneisuus omasta ruuastaan, ja sodankäynnin moderni mittakaava.

> ”Älä lue enää oodeja, poikani, lue aikatauluja:
>
> ne osuvat kohdalleen. Avaa myös merikartat
>
> ennenkuin on liian myöhäistä. Ole varuillasi, äläkä laula,
>
> sillä jälleen kerran on selvästi tulossa päivä
>
> jolloin kieltäytyjien rintaan lyödään polttomerkki
>
> ja ihmisten oviin naulataan nimilistoja.
>
> Opi kulkemaan tuntemattomana, opi paremmin kuin minä:
>
> Muuttamaan kasvosi, asiakirjasi, maasi.
>
> Opi taitavaksi jokaisessa pikku petoksessa,
>
> viekkaassa paossa joka päivä ja vuodenaika.
>
> Tulien sytyttämiseen sopivat kirkolliset kiertokirjeet:

SI, PERHEESI, YSTÄVÄSI JA TOVERISI! Emme voi ikuisesti nojata siihen, että teollisen viljelybisneksen tuho ja imperialismi ruokkii meitä kuin vauvoja; eikä meidän pitäisikään.

George Bradford jenkkiläisestä Fifth Estate -anarkistilehdestä valaisee asiaa esseessään 'We All Live in Bhopal'. Vuonna 1984 Bhopalissa, Intiassa tapahtuneen kemiantehtaan räjähdyksen jälkeen (joka tappoi tuhansia, ja tappaa yhä) väestö pakeni:

”The New York Times lainasi erästä miestä, joka sanoi, 'He eivät usko tieteilijöitä tai valtiota tai ketään. He haluavat vain pelastaa elämänsä… Kaikki väki on mennyt kylään.' Toimittaja selitti, että intialaiset 'menevät kylään' kun tulee vaikeuksia. Viisas ja ikivanha selviytymisstrategia, jonka avulla pienet yhteisöt ovat aina uudistaneet itsensä, kun savijaloilla seisoneet pronssiset, rautaiset ja kultaiset valtakunnat ovat raunioituneet. Mutta toimeentulon mahdollisuudet, ja sen myötä kulttuuri, on tuhottu kaikkialla, ja tuho jatkuu. Mitä me teemme kun ei ole kylää minne mennä?…”

”Yhtiöiden vampyyrit ovat syyllisiä ahneuteen, ryöstöön, murhaan, orjuuteen, tuhoon ja hävitykseen. Meidän on vältettävä kaikki tunteellisuuden pistokset, kun tulee heidän aikansa maksaa rikoksista ihmisyyttä ja luonnonmaailmaa vastaan. Mutta meidän on mentävä niiden jälkeiseen aikaan, itseemme: toimeentulon perusasioihin… Meidän on löydettävä jälleen tiemme takaisin kylään, tai kuten Pohjois-Amerikan alkuperäisväki sanoo, 'takaisin taljalle'. Meidän on tehtävä näin yrittämättä pelastaa tuhoon tuomittua teollista sivilisaatiota, vaan raunioissa tapahtuvan elämän elvyttämisen muodossa.”

Ihmiset olivat ihan viime aikoihin asti täysin perillä toimeentulon perusasioista jopa Britanniassa – teollisuuden synnyinsijoilla. Useimpien ihmisten kohdalla vain pari sukupolvea erottaa heidän sormensa mullasta. Ei ole tarpeen palata maalle löytääkseen tämän yhteyden. Miltä tahansa Britannian siirtolapuutarhalta löytyy työväenluokkaisia vanhuksia, jotka tuntevat omakätisen kasvattamisen tuottaman tyydytyksen ja sen henkilökohtaiset ja poliittiset perusteet.

Kelan ja sossun rahan sekä yleisen luokkataistelun matalan tason vuoksi radikaalit ympäristö- ja vapaudelliset skenet ovat saaneet Briteissä 'vaihtoehtoisten nuorisokulttuurien' muodon. Nämä kulttuurit ovat vetäneet mukaansa kymmeniä tuhansia ihmisiä kuluneen kolmenkymmenen vuoden aikana.[6] Nuorisokulttuurit ovat luonteeltaan tietysti nuorten kulttuureita, ja kun nuoret vanhenevat, he yleensä jättävät nämä kulttuurit. Uskon kuitenkin, että useimmat 'lähteneistä', 'politiikan jättäneistä', 'unelmansa kadottaneista', 'loppuunpalaneista' jne. eivät ole hylänneet anarkismin periaatteita, vaan aktivismin käytännöt. Yhteiskunnallisten kriisien aikana ne, jotka ovat hypänneet pois oravanpyörästä, tietävät paitsi sen, että toiminnalla on tarkoitus, niin myös sen, että se on heidän parhaakseen. Ne jotka ovat joskus nousseet, nousevat todennäköisesti uudelleen.

Kuvittele teollisuuden romahdus!

Ylläoleva väliotsikko on usein kuultu iskulause Pohjois-Amerikan ympäristöradikaalien suusta. Ekologisesti tämä sivilisaatio (valitettavasti ei ehkä sivilisaatio kokonaan) on tuhoon tuomittu – ei ehkä tänään, ei ehkä huomenna, mutta meidän lastenlastemme, lastemme, tai ehkä jopa omana elinaikanamme. Meidän ei pitäisi surra tämän tyrannimaisen, maata tuhoavan kulttuurin kuolemaa, vaan meidän pitäisi valmistautua sen loppuun.

Toista kertaa tässä pamfletissa[7] alleviivaan tarvetta – niin kriisin kuin vakaudenkin aikana – TIETÄÄ MITEN RUOKKIA ITSE-

[6]Tässä tarkoitan niitä, jotka todella elivät squattaajien, eläinten vapautuksen, ekologisen suoran toiminnan ymv. aktivistikulttuurien sisällä. Itse asiassa kaikkien liepeillä mukana olleiden kokonaismäärä tänä aikana lienee yli 100,000. Jos kukaan epäilee tätä, kannattaa ottaa huomioon, että vaikka useimpia teitä vastustaviin mielenosoituksiin menneitä ei pidätetty, niin yksin Newburyssä tehtiin yli 1,000 pidätystä. Samana aikana kymmenet metsästystä sabotoineet ryhmät olivat kentällä joka viikonloppu 'metsästyskaudella'. Travellereiden kukoistuskaudella 90-luvun taitteessa kymmeniä tuhansia oli joka hetki tien päällä. Suuri osa kaikista näistä ihmisistä kutsuisi itseään anarkistiksi.

[7]Ks. engl. kiel. alk.teos (suom. huomautus).

Ja voikääreinä voivat suojattomat

aina käyttää puolueohjelmia,

sisua ja sinnikkyyttä tarvitaan

puhaltamaan vallan keuhkoihin pöly

tukehduttava, salakavala, jonka ovat jauhaneet ne,

jotka kokemuksia tallentaen pysyvät tarkkoina: sinä."

-Hans Magnus Enzenburger

Toivo parasta – valmistaudu pahimpaan

Neuvoja anarkistilta Orkneystä "Suojaa päätiesulkua automaattisella tulella. Sulje toissijaiset reitit ja miinoita tai ansoita ne."

'Vallankumoukselliset' ajattelevat kovin harvoin kapinan käytännön puolia,

puhumattakaan siihen valmistautumisesta.

Tässä kohtaa otan jällen etäisyyttä siihen, mitä olen aiemmin kutsunut 'Yöllä kaikki on hyvin'-suuntaukseksi. Kaksi tekijää, jotka todennäköisesti osaltaan ratkaisevat sen mitä kriisin aikana tapahtuu, ovat:

1) Kuinka hyvin tunnettuja anti-autoritaariset ajatukset ovat?

Kriiseissä ihmiset näkevät mahdollisuuksia laajemmin. Ajatuksia, jotka normaalioloissa torjuttaisi suoralta kädeltä, voidaan kriisin hetkinä arvioida ja pitää järkeenkäypinä. Niitä voidaan kuitenkin arvioida ainoastaan, jos niitä on levitetty jo aiemmin. Niinpä anti-autoritaaristen ajatusten jakaminen sitoutumattomien[4] suuntaan voi vaikuttaa organisaation tavoitteita ja muotoja koskeviin päätöksiin, joita tulevan kriisin aikana tehdään.

[4]Puhun tässä kriiseistä erotuksena vastavallankumouksista. Vastavallankumoukset ovat pohjimmiltaan eliittien yrityksiä torjua ja tuhota pienviljelijöiden ja työväenluokan itseorganisaatio – takaisin rullattu vallankumous. Kun vasta-

2) Kuinka kokeneita ja järjestyneitä vapaudenhenkiset ryhmät ovat.

Missä tahansa brittiyhteiskunnan nykykriisissä tapahtumien suunnan määräävät pääasiassa eliitti ja aiemmin sitoutumattomat. Historia on kuitenkin osoittanut, että suhteellisen pienillä ryhmillä voi kriisiaikoina olla ratkaiseva vaikutus. Espanja 1920-luvulla ja vuonna 1936, Pohjois-Irlanti, Ukraina 1919 ja Ranskan vastarintaliike tarjoavat joitain esimerkkejä.

En kannata järjestäytymistä aseelliseksi etujoukoksi, joka kriisin kohdatessa johtaa kansan vallankumoukseen. Nämä naurettavat ajatukset jätän leninisteille. Sen sijaan tarkoitan, että ryhminä, jotka ymmärtävät mitä voi olla tulossa ja joilla on kyky osaltaan vaikuttaa siihen, meillä on velvollisuus puuttua tilanteeseen kriisiaikoina. On meidän roolimme anarkisteina estää autoritaarisia organisaatioita – oikealta ja vasemmalta – saamasta jalansijaa kriisin aikaan. Tai ainkin yrittää.

Jotta ryhmällä olisi mitään vaikutusta, sen täytyy:

> Tuntea paikallinen alueensa läheisesti
>
> Omata joukko perustaitoja ja -resursseja, joita tarvitaan taistelemisesta lääkintään, painamiseen ja viestintävälineiden käyttöön.
>
> Muodostua jäsenistä, jotka ovat aiemmissa kamppailuissa työntäneet pelon rajojaan loitommalle ja laajentaneet luovaa näkemystään toiminnan mahdollisuuksista.

vallankumoukset edellyttävät luonnostaan suurten, poliittisesti sitoutuneiden ihmisten liikkeiden olemassaoloa, niin kriisejä puolestaan voi puhjeta silloin kun valtaosa ihmisistä on 'sitoutumattomia'. Minä EN käytä käsitettä sitoutumaton tarkoittaakseni välinpitämätöntä. Useimmat ihmiset nykypäivän Britanniassa eivät sido itseään mihinkään 'poliittisten tyyppien' ryhmään monestakin erittäin hyvästä syystä.

> Omata käsitys siitä, millaisiin toimiin autoritaariset organisaatiot voivat ryhtyä kriisin hetkellä.
>
> Sisältää joukko jäseniä, jotka ovat valtiolle täysin tuntemattomia 'kumouksellisina'.

Onneksi toiminta muilla strategian alueilla, kuten ajan voittamiseksi[5] harjoitettu suora toiminta tai taisteluvalmiin vastakulttuuriin kasvattaminen, valmistaa meitä osaltaan siihen mitä kriisien aikana täytyy ehkä tehdä. Kokemus, jonka 'läheisryhmät' saavat nyt osallistumalla joukkotoimintaan, geenimuuntelun sabotointiin, lakkoihin, metsästäjien sabotointiin, omaisuuden vahingoittamiseen kehityshankkeiden pysäyttämiseksi, eläinten vapautukseen, piraattiradiohin, yleiseen rikollisuuteen ja antifasistiseen toimintaan, on kaikki hyödyllistä harjoitusta arvaamattoman tulevaisuuden varalle.

Anarkistiskene Briteissä kasvaa, mutta on silti pieni parvi kuuden miljoonan kalan meressä. On kuitenkin helppo aliarvioida kykymme puuttua kriiseihin, jos keskittyy vain nykyiseen 'aktivistien' määrään. Itse asiassa kriisien yksi johdonmukainen piirre on, että kun barrikadit pystytetään, monet 'ex-aktivistit/militantit' palaavat hommiin 'eläkkeeltä'.

[5] Kirjoittaja viittaa alkuteoksen aiempaan lukuun 'Thumb in the Dam', jonka tiivistelmä kuuluu näin: "Vastakulttuurien on avattava tilaa kumoukse(n kehittymise)lle, samoin niiden on voitettava aikaa. Elämää ylläpitävät järjestelmät ovat ennennäkemättömän hyökkäyksen alla. Biologinen romahdus kiihtyy. Kumouksen kypsyminen vie vuosikymmeniä. Jos emme käytä voimakeinoja globaalin yhteiskunnan marginaaleissa puolustaaksemme tärkeimpiä biologisia alueita, meillä ei kenties ole yksinkertaisesti tarpeeksi aikaa. Viimeiset anarkiasta esimerkkinä toimivat heimot, joilta voimme oppia paljon, saattavat tuhoutua vain kymmenien vuosien sisällä, ellei niitä puolusteta militantisti. 'Peukalo padossa'-tyylisten kamppailujen tavoitteena on suojella ekologista monimuotoisuutta siinä ymmärryksessä että tämä sivilisaatio TAKUULLA loppuu, joko epätodennäköisen globaalin vallankumouksen tai takuuvarman teollisen romahduksen johdosta." (suom. huomautus).